

„I s-a făcut milă”

Versete călăuzitoare: Matei 9.35-38

Matei 9.35-38: Și Isus străbătea toate cetățile și satele, învățându-i în sinagogile lor și predicând Evanghelia Împărăției și vindecând orice boală și orice neputință trupească. Dar, când a văzut mulțimile, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite ca niște oi fără păstor. Atunci El a spus ucenicilor Săi: „Secerișul, în adevăr, este mare, dar lucrătorii, puțini; rugați deci pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său”.

Au trecut aproape o sută de ani de când Domnul a început să lucreze prin Duhul Său cu mare putere în Anglia și începând de acolo aproape pe întreg pământul.

În mod deosebit în orașul Plymouth, unde a început lucrarea, trebuie să fi fost minunat în timpul acela. Se pare că nu era nici o casă în orașul acela în care să nu fi fost cel puțin o persoană care să nu se fi adunat împreună cu așa-ziii „frați”. Teatrul a trebuit să se închidă și a rămas trei ani închis, deoarece în general se dorea să se trăiască despărțit de lume. Se depunea efort cu toată puterea pentru promovarea binelui spiritual al oamenilor. Proprietarul teatrului nu a fost revoltat din cauza pagubelor exterioare mari, pe care le-a suferit, ci a venit la credință și s-a strâns împreună cu „frații” la Masa Domnului. S-au construit localuri de adunare mari, în care nu numai se studia în comun Cuvântul, ci era vestită și Evanghelia la mulțimi mari de oameni.

Astăzi este cu totul altfel în orașul acela. Nu este intenția noastră să cercetăm cum s-a ajuns la această stare și cum i s-ar putea ajuta. Ceea ce noi dorim este ca toți care astăzi se adună în vreun loc în același fel ca acei credincioși, în măsura în care putem ajunge la ei, să-i facem atenți cu privire la felul de gândire care atunci era un bun obștesc în rândul acelor credincioși și care avea un efect așa de mare, un fel de gândire exprimat foarte potrivit prin câteva cuvinte: „I s-a făcut milă”.

Starea biserici din Anglia părea în acele zile să fie fără speranță. Conducătorii ei lucrau împotriva lucrării divine și nu se interesau de popor. Însă tocmai aceasta a oferit prilej fraților noștri să se preocupe din toată inima de cei mulți care doreau, chiar dacă inconștient, să fie călăuziți și păstoriți. În timp ce se încredeau în Domnul, slăbiciunea lor personală, pe care o simțeau, nu era un obstacol. În mijlocul lor domnea adevărata dragoste de frați. Niciunul nu căuta să fie cel dintâi, ci fiecare considera pe celălalt mai presus de sine însuși. Dragostea slujitoare era deviza, chiar și până în cele mai mici lucruri. Se lucra umăr la umăr printre credincioși și necredincioși.

În scrisoarea deschisă adresată bisericii din Filadelfia (dragoste de frați) din Apocalipsa 3 este vorba de o putere mică, dar și de o credincioșie mare. Căci noi auzim că Cuvântul Domnului era păzit și Numele Lui nu era tăgăduit. Din aceste două motive (slăbiciune și credincioșie), Domnul S-a prezentat Adunării acesteia ca Cel Sfânt și Cel Adevărat și ca Acela care i-a dat o ușă deschisă, pe care *nimeni nu o poate închide*.

Se poate spune că frații amintiți mai sus erau însuflețiți de duhul din Filadelfia. Deplin conștienți de slăbiciunea lor, ei au simțit responsabilitatea lor de a ține cu tărie la Cuvântul și la Numele Domnului. Puterea pentru aceasta au găsit-o în Cel Sfânt și Cel Adevărat. În timp ce s-au despărțit de toți care dădeau învățătură greșită, și de cei necredincioși, și totodată se țineau departe de duhul lumii (și al lumii creștine, care într-adevăr are o formă de evlavie, dar îi tăgăduiesc puterea), Domnul și Stăpânul lor putea să-i pregătească și să-i folosească pentru *orice* lucrare bună. (Compară cu 2 Timotei 2.16 până la 2 Timotei 3.5.) Preocuparea inimilor lor era *Hristos*. Ei depuneau mărturie despre El înaintea păcătoșilor, precum și înaintea copiilor lui Dumnezeu. Și toți aveau pe inimă să devină în toate *adevărați urmași ai lui Hristos*.

Întotdeauna sporind în lucrarea Domnului și fiind convinși că lucrarea lor nu va fi zadarnică, ei vesteau pretutindeni Evanghelia și căutau să răspândească adevărul prin vorbire și în scris. În privința aceasta erau pătrunși de cunoașterea că „lucrul acesta este bun și primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2.3,4). Era prezentă o dorință frumoasă de a face cunoscut altora ceea ce Domnul le-a dat fiecăruia. Cei care erau mai înaintați și cei care erau mai bogați s-au pus la dispoziția lucrării Domnului cu tot ce aveau, cunoștință și posesiune. Deoarece ei cunoșteau frica de Domnul - judecata îngrozitoare -, căutau să-i convingă pe oameni să scape de mânia care va veni. Mișcați lăuntric și marcați de dragostea lui Hristos, ei predicau pe Acela care a murit pentru toți, pentru ca aceia care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Acela care a murit pentru ei și a fost înviat (2 Corinteni 5.11-15).

Așa a fost. Și cum este astăzi?

Vai, dragostea s-a răcit în trecerea timpului. Ceea ce odinioară s-a dezvoltat așa de minunat sub călăuzirea plină de putere a Duhului Sfânt, cu timpul la mulți a devenit o formă. Și astfel noi astăzi plângem nu numai din cauza decăderii Adunării (Bisericii), ekklesia, ci și din cauza dispariției unei mărturii pe care Dumnezeu în previziunea Sa și călăuzirea Sa dumnezeiască a dăruit-o Adunării (Bisericii) în ultimele zile.

Ce este de făcut?

Înainte de toate trebuie să se recunoască că prin *infidelitatea noastră* s-a pierdut așa de mult. Adevărata pocăință și smerire trebuie să aibă loc. După aceea ar trebui să rugăm permanent pe Dumnezeu pentru o adevărată atitudine de inimă față de oameni, pentru „a avea cu adevărat milă”.

Frații, care la început s-au separat având simplitatea unui copil, pentru a fi o mărturie pentru Cuvântul și Numele Domnului, au devenit mai târziu mândri. Prin aceasta la unii a pătruns ideea, dacă nu cumva ei ar fi chemați numai să depună mărturie pentru adevărurile deosebite, pe care Domnul li le-a încredințat, în timp ce de exemplu vestirea Evangheliei să rămână în seama altor creștini credincioși.

Că această concepție nu este corectă este desigur clar celor mai mulți dintre noi. Ce misiune deosebită a avut apostolul Pavel, care ca administrator al lui Dumnezeu era rânduit să vestească adevărul despre Adunare; dar pe lângă aceasta nu era el totodată un slujitor neobosit al Evangheliei? (Compară cu Coloseni 1.23-25.) Nu și-a pus acest bărbat mare viața în slujba Evangheliei alături de eforturile sale în răspândirea Adevărului? El s-a privit ca fiind dator iudeilor și grecilor și neobosit le-a îndreptat atenția spre Hristos. Și scurt înainte de plecarea lui acasă îi spune lui Timotei, căruia i-a cerut să păstreze lucrul frumos al Adevărului, care i-a fost încredințat: „*Fă lucrare de evangelist!*” (2 Timotei 4.5; compară și cu Filipeni 1.27).

Și ce citim despre Domnul Isus Însuși? După ce conducătorii poporului Israel L-au lepădat chiar de la începutul lucrării Sale publice, și drept urmare pentru poporul iudeilor nu mai era nici o speranță, Isus a străbătut toate cetățile și satele dimprejur, învăța în sinagogile lor, predica Evanghelia Împărăției și vindeca orice boală și orice slăbiciune. El vedea mulțimea mare în suferința și sărăcia lor, cum erau epuizați, înfometați și împrăștiați ca oile care nu au păstor. Cuprins de milă pentru ei, nu S-a dat înapoi de la nici un efort. Oriunde L-ai fi auzit, în piețe sau în casele rânduite pentru servicii divine, El dădea învățătură. El vestea Vestea Bună la persoane individuale și la mulțimi de oameni, pe drumuri și în case. Da, El a încurajat chiar și pe ucenici - cu toate că El Însuși era pregătit să trimită lucrători – să roage pe Domnul secerișului să trimită lucrători în recolta Lui, deoarece erau puțini. Chiar dacă tot efortul depus pentru *conducători* a fost în zadar, lucrarea făcută pentru *mulțime* nu era și nu va fi în zadar. Ce motiv pentru El să continue lucrarea grea! Iată aici Modelul nostru, Model pentru toți, Model pentru fiecare în parte!

Chiar dacă zilele sunt rele, chiar dacă zăpăceala în domeniul spiritual crește, atâta timp cât este valabil cuvântul: „*ți-am dat o ușă deschisă*”, *este încă și speranță*. Desigur puterea din primele timpuri ale creștinătății nu mai este. Însă Hristos, care ieri și astăzi și în veac este Același, *a rămas*. Dacă totul trece, *El rămâne* (compară cu Evrei 1.11,12). El este și astăzi Cel Sfânt și Cel Adevărat, Cel care deschide și nimeni nu va închide. O, de am avea simțământul slăbiciunii proprii! O, de am fi credincioși (fideli) și am trăi în dragostea de frați! Domnului Isus I S-a făcut milă, atunci când a văzut mulțimea celor slabi, bolnavi și nefericiți din Israel (Matei 14.14; 20.34). Lui Îi era milă atunci când o mare mulțime era de trei zile în jurul Lui și nu avea nimic să mănânce (Matei 15.32). Însă Lui Îi era milă în mod deosebit de starea foarte tristă în care se afla Israel în sens spiritual. Atunci a plâns (Luca 19.41).

În ce privință Îl putem urma pe Domnul și Stăpânul nostru? Nu prin aceea că în primul rând avem un ochi pentru recolta mare, și apoi prin aceea că vedem cât de puțini lucrători sunt, ca să strângă recolta, trăgând consecințele cuvenite din această recunoaștere?

Graba este necesară atunci când câmpurile au ajuns la coacere. În timpul recoltatului oamenii se scoală foarte devreme. Apoi lucrează toată ziua și sunt recunoscători pentru orice ajutor primit. Deci, așa cum era în zilele Domnului, la fel și astăzi ogoarele sunt albe pentru seceriș. Mulți ani s-a arat și s-a semănat. Dar unde sunt astăzi oamenii care sunt gata să strângă recolta? Mulți lucrători au fost chemați afară din lucrare. Vai, cât de puțin simțim noi în zilele

noastre responsabilitatea proprie cu privire la recoltă! Desigur noi nu putem atrage și trimite lucrători. Dar noi ne putem ruga, putem implora pentru mai mulți lucrători noi. Noi putem striga insistent și permanent la Domnul recoltei, pentru ca El *să elibereze* oameni potriviți și *să-i trimită* pe ogorul Său (compară cu Matei 9.37,38).

Noi Îl putem urma pe Domnul nostru și prin faptul că ne punem total la dispoziția Lui, atunci când ne spune: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată creația”. Domnul poate folosi pe cei mai în vârstă și pe cei maturi, dar El cere și puterea *celor mai tineri*. Și de la aceștia El dorește ca ei să se dedice toată viața lor pentru El și lucrarea Lui. Unde sunt însă cei care la chemarea Domnului răspund: „Sunt aici, trimite-mă!”? Vai, ce multe motive sunt care vorbesc împotriva unui răspuns hotărât, cu bucurie! Din ce să trăim? Însă Cuvântul este valabil și pentru astăzi: Vrednic este lucrătorul de plata lui. Domnul va purta de grijă. De unde să luăm înțelepciunea de care avem nevoie în mijlocul oamenilor cu care avem a face, în mijlocul cărora trăim ca între lei? Însă și astăzi este așa: Nu noi suntem cei care vom vorbi, ci Duhul Tatălui, Cel care locuiește în noi. Și noi nu trebuie să ne temem de aceia care pot omorî trupul, dar care nu pot omorî sufletul. Numai de Acela trebuie să ne temem, care poate nimici și trupul și sufletul în iad (compară cu Matei 10.1-32). De aceea să ne întrebăm, dacă nu cumva Domnul ne cheamă și pe noi! Și dacă într-o discuție cu un frate demn de încredere ne-a devenit clar că *Domnul* ne cheamă, atunci să nu mai stăm mult timp la sfat cu carnea și sângele, ci cu credință să renunțăm la toate, ca să-I slujim Lui, Cel care de asemenea a renunțat la toate pentru noi! Domnul răspunde rugăciunii simple. El nu lasă în neclaritate pe cel care întreabă sincer, chiar dacă El aici și acolo trebuie să spună: Mai așteaptă!

În cele din urmă noi Îl putem urma pe Domnul nostru și în felul că noi, oricine am fi, putem depune mărturie despre ceea ce posedăm, și întindem mâna salvatoare oricui vrea s-o apuce. Cum stau lucrurile în privința aceasta? Vorbim noi cu vecinii noștri despre Isus? Depunem noi mărturie despre El la serviciul nostru, în magazinele sau în atelierile noastre? Observă oamenii din jurul nostru că noi suntem creștini credincioși? Ne gândim noi să împărțim pliante sau altă literatură asemănătoare? Este pe inima noastră dorința de răspândire a Bibliei? Să nu uităm: nenorocirea necredincioșilor nu constă numai în aceea că ei se pierd. Chiar și pentru viața aceasta lor le lipsește călăuzirea corectă și adevărata fericire. Ei nu au păstor. *Domnul* dorește să le fie conducător în toate, El, Cel care duce turma Sa pe pășuni verzi și o conduce la ape de odihnă, care înviorează sufletul, al cărui toiag și a cărui nuiă mângâie, și care conduce pe ai Săi pe cărările dreptății. Nu ar trebui noi să dorim să aducem și pe alții la acest Păstor bun? Dar, mai mult: vorbim noi cu alți credincioși, cu care Dumnezeu ne aduce împreună, despre adevărurile mari, care au devenit prețioase pentru noi? Cu siguranță facem bine să vorbim cu creștinii credincioși, care nu merg pe același drum cu noi, despre ceea ce ne unește. Însă înseamnă aceasta că trebuie să trecem sub tăcere față de ei ceea ce noi posedăm ca adevăr minunat? Desigur noi trebuie să ne ferim de controverse și certuri, și de asemenea să ne ferim să nu punem mereu în discuție aceeași temă. Însă ar trebui să vorbim cu dragoste despre lucrul minunat pe care noi l-am găsit în Scriptură. Vai, sunt unii credincioși care nu știu nimic despre ceea ce noi prin harul lui Dumnezeu ne înviorăm de mult timp. În timpurile de demult frații au răspândit cu rugăciune și râvnă scrieri printre cei care gândesc altfel, scrieri care vorbeau despre felul străngerii noastre laolaltă, despre speranța, pe care o avem,

sau chiar despre Biblia însăși. Odinioară studiile Cuvântului au fost citite cu dragoste și binecuvântare și au fost recomandate cu căldură și altora. Și astăzi?

Fie ca noi să începem cu noi înșine să ne întoarcem înapoi la ceea ce este bun și necesar! Fie ca noi să ne încingem coapsele, să stăm „tari și neclintiți”, în ceea ce privește adevărul, „sporind totdeauna în lucrarea Domnului” – o mărturie vie pentru credincioși și pentru necredincioși – căci noi știm că „osteneala noastră nu este în zadar” (1 Corinteni 15.58).

Doresc să mă mai refer în mod deosebit la un pericol, care într-adevăr este pentru toți care doresc să slujească Domnului într-un fel, și acesta este pericolul procedării legaliste. În astfel de cazuri mărturia noastră va avea parte mai mult de pagubă decât de folos. Nu, noi trebuie să întâmpinăm pe oameni având inima lui *Hristos*, pătrunsă de nevoia timpului. Dacă privim mulțimea mare având o astfel de atitudine de inimă, atunci vom face aceasta cu sentimente potrivite. „Mișcați lăuntric” – „făcându-ni-se milă” – vom stăruii în rugăciune și în activitate neobosită.

Dacă suntem conștienți de binecuvântarea de care avem parte, și dacă avem inimă pentru toți cei care sunt lipsiți de această binecuvântare, atunci *dragostea* va fi imboldul acțiunii și faptelor noastre. Atunci vom spune altora: Vino și vezi! Atunci vom conduce pe oameni, luându-i de mână, la izvorul binecuvântării. Atunci nu vom fi nici aspri și nici mărginiți și nici obositori; ci întristați de faptul că ceilalți nu cunosc fericirea pe care noi o savurăm, vom face ceea ce putem face spre binele lor cel mai mare.

Uneori ținem ochii închiși. Când eu eram băiat, tatăl meu spunea deseori: „Noi trebuie să mergem cu ochii deschiși prin viață!” Deseori a trebuit să mă gândesc la cuvântul acesta. *Vederea* lucrurilor din jurul nostru, a nenorocirii și lipsei, a secerișului mare și a lucrătorilor puțini ne trimite la Dumnezeu și – la oameni.

„Dar, când Isus a văzut mulțimile, I s-a făcut milă de ele.”